

наха други момчета да се борятъ, а ние отидохме на чешмата да се измиемъ съ вода и се наплискаме по тѣлото, защото бѣхме изпотени. Подиръ уморни игри или борба винаги така правѣхме и за туй не настивахме никога.

Сетиѣ зехме да се надскачваме на височина и дължина. Трѣбва да призная, че Теогени и Евфорионъ, съ когото вече бѣхме станали приятели, ме надскачиха на височина, ала азъ пъкъ ги надскачихъ на дължина. Дойде реда за хвърляне дискъ. Това е доста тежъкъ и много изгладенъ бакъренъ кръгъ, като голѣмъ тануръ. Слугата донесе диска. Азъ малко знаяхъ да хвърлямъ дискъ. И колчемъ пѣти отначало се изпихвахъ да го хвърля, всичкитѣ другари ми се смѣяха. Ала сетиѣ така се изучихъ, че почнахъ да се мѣря и съ най-изкуснитѣ хвъргачи. Всички играчи се раздѣляхме на двѣ страни и хвърляхме диска едни срѣщу други. Кръгътъ, хвърленъ майсторски, се издигаше първо на горѣ въ въздуха, сетиѣ се снишаваше и отлѣтяваше право къмъ насрѣщнитѣ играчи. Това бѣше много весела игра и ние твърдѣ обичахме да хвърляме търкалото. Като нѣкой сполучваше да хвърли диска най-високо, той блѣсваше като свѣткавица на слънцето и шумно падаше ту въ краката, ту посрѣдъ играчитѣ. Тичъ, смѣхъ, ржкоплѣскания пълнѣха въздуха.

Прою тукъ се задави. Той много се развълнува и едритѣ му очи сѣкашъ се оросиха съ сълзи.

— Най-сетиѣ, продължи той, като си отри съ кърпа очитѣ, почнахме да се упражняваме съ джигитъ. Тази игра искаше повече хубаво прѣцѣлване и вѣрно око, отколкото сила. Съ нея особено се отличи Теогенъ, за което отъ сърдце се радвахъ.